

נקודת אור בפרשה - יגעת ומצאת תאמין - פרשת פקודי

נאמר בפסוק: "ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו קרסיו קרשיו בריחו בריחיו ועמדיו ואדניו".
וברש"י כתב: "שלא היו יכולין להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקב"ה הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם, מחמת כובד הקרשים שאין כוח באדם לזוקפן, ומשה העמידו. אמר משה לפני הקב"ה: איך אפשר הקמתו על ידי אדם? אמר לו: **עסוק אתה בידך, נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו**, וזה שנאמר "הוקם המשכן" - הוקם מאליו".

כל אדם במהלך שנות חייו ניצב בפני משימות ואתגרים. לא אחת במהלך ביצוע המשימה נתקל האדם בקשיים המרפים את ידיו, אך כאשר רואה האדם את המטרה שאליה הוא כה נכסף לנגד עיניו, הוא מתעלה מעל כל המכשולים ומשיג את היעד שהציב לעצמו.

וכאן נשאלת השאלה: כיצד באמת ניתן להתמודד עם הקשיים? **הנה**, משה רבינו עצמו עומד בפני אתגר קשה לביצוע; המשכן - כפי שמביא רש"י - לא יכל שום אדם להקימו מחמת כובד הקרשים, ובא משה לשאול את הקב"ה איך אפשר להקים את המשכן על ידי אדם?

ותשובתו של הקב"ה מלמדת אותנו כלל גדול בעבודת ה': "אמר לו, עסוק אתה בידך, נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו". כלומר, התפקיד שלך הוא לעסוק בהקמה ולעשות את אשר יש ביכולתך. אתה תיראה כאילו אתה מקים את המשכן, אבל למעשה ולאמיתו של דבר המשכן יקום מעצמו. **אך זה יהיה רק לאחר שמשה ימלא את חלקו.** המשכן לא יקום מאליו אם לא תהיה התחלה ורצון עד קצה גבול היכולת, אמנם ברגע שיש רצון - או אז מיד תגיע העזרה מן השמים.

זוהי גם הדרישה מאיתנו! בכדי לזכות לסייעתא דשמיא צריך קודם כל להתחיל, להראות שאנחנו רוצים, שאנחנו "רציניים", ורק לאחר שהקב"ה יראה שבאמת עשינו את מה שאנחנו מסוגלים **הוא ישלח לנו את עזרתו.**

הגמרא (מנחות ז:): **מספרת** על אבימי ששכח את מסכת מנחות, והלך לרב חסדא - שהיה תלמידו - שילמד אותו. שואלת הגמרא: למה אבימי לא אמר לרב חסדא שיבוא אליו, הרי אין זה מן הראוי שהרב ילך לתלמידו? עונה הגמרא: שאבימי חשב שאם הוא יתאמץ וילך ללמוד ולא יחכה שהתלמיד שלו יבוא אליו בכך תהיה לו יותר סייעתא דשמיא. **וברש"י שם הוסיף וכתב:** "משום יגעתי ומצאתי".

כלומר, בלימוד התורה מעבר למאמץ בלימוד עצמו, צריך להתאמץ גם בכל מה שקשור ונלווה ללימוד, כמו ההליכה לבית מדרש וכד'. **גם אבימי ידע** שבכדי לזכות לתורה לא מספיק "לרצות" אלא צריך "לעשות" ולטרוח על הלימוד, ולכן הוא לא ישב בביתו עד שהתלמיד שלו יבוא אליו - ואע"פ שהיה כאן משום הורדת כבוד התורה שרב הולך לתלמידו - **בכל זאת** הוא קם והלך לתלמידו, ולא התחשב בכך ש'אולי זה לא נעים שהרב ילך ללמוד אצל התלמיד שלו.

אופן הקמת המשכן יכול לשמש לנו סמל ודוגמא לכל עבודתנו הרוחנית; אף פעם לא דורשים מאיתנו לעשות את מה שאין בכוחנו לעשות! עלינו לעשות את מה שמוטל עלינו לעשות לפי כוחותינו, וכשיראה הקב"ה שאנו ממלאים את חובתנו כראוי ועושים הכל בכדי להצליח, אז נזכה לראות כיצד משמים משלימים את מה שלא היה בכוחנו לעשות.

אל לנו להירתע מן הקשיים! נתחיל, נתאמץ, נעשה מה שאנחנו יכולים, והקב"ה יעזור ויסייע שנשיג גם את מה שלא יכולנו להשיג לפי שכלנו, **אמן!**